

GOOD-BYE

Good-bye, proud world! I'm going home:
Thou art not my friend, and I'm not thine.
Long through thy weary crowds I roam;
A river-ark on the ocean brine,
Long I've been tossed like the driven foam;
But now, proud world! I'm going home.
Good-bye to Flattery's fawning face;
To Grandeur with his wise grimace;
To upstart Wealth's averted eye;
To supple office, low and high;
To crowded halls, to court and street;
To frozen hearts and hasting feet;
To those who go, and those who come;
Good-bye, proud world! I'm going home.

I am going to my own hearth-stone,
Bosomed in yon green hills alone,-
A secret nook in a pleasant land,
Whose groves the frolic fairies planned;

Where arches green, the livelong day,
Echo the blackbird's roundelay,
And vulgar feet have never trod
A spot that is sacred to thought and God.

O, when I am safe in my sylvan home,
I tread on the pride of Greece and Rome;
And when I am stretched beneath the pines,
Where the evening star so holy shines,
I laugh at the lore and the pride of man,
At the sophist schools, and the learned clan;
For what are they all, in their high conceit,
When man in the bush with God may meet?

Ralph Waldo Emerson

ՄՆԱՍ ԲԱՐՈՎ

4+4+4

Մնաս բարով, հրպարտ աշխարհ! Տուն ես կ'երբամ.
Այլեւս չես ի՛մ բարեկամ, ոչ ալ ես՝ քո՛ւ:
Դու յոգնաբեկ ամբոխներուդ մէջէն երկար քափառեցայ.
Ովկէանոսի աղէջուրի վըրայ իբրեւ գետի-տապան
Փրփուրի պէս երկար ատեն վետ-վետումով
Ես էշուեցայ. սակայն հիմա, հրպարտ աշխարհ,
Ես տուն կ'երբամ: Յըտեսութիւն Շողոմորի
Դժնող դէմքին. Վեհաշումին՝ հընարամիտ
Հրպարտանքին. եւ նորելով Հարստութեան
Տըհան աչքին, ծաւռ նայուածքին. Դիւրափովսի
Պաշտօնէին՝ բարձր ու խոնարհ. եւ ամբոխուած
Սրահներուն, դատարանին եւ փողոցին.
Սառ սրտերուն, ահապարտ ալ քայլերուն.
Անոնց որոնք կ'անցնին կ'երբան, անոնց որոնք
Տակաւ կուգան. մընաս բարով, հրպարտ աշխարհ!
Ես տուն կ'երբամ:

Ահա կ'երբամ հօրեկական

Իմ օճախին, կանաչաւուն բուրներուն
Ծոցուր-գիրկին մէջ միայնակ, - խորշ մը գաղտնի
Հանդակն երկրի մը մէջ, ծառաստաններն
Որոնք տնկուած էին ձեռքովն աշխոյժ կայտող
Պարիկներու. ուր կամարներ կանաչ-դալար,
Դեղգեղանքներն ու կրկնէրգները սարեակին
Կ'արձագանգեն տաժանակիր աշխատանքին
Մէջ ցերեկուան. ուր զըռնիկ ոտներ երբեք
Չեն կոխոտեր վայրն այն որ սուրբ է մըտածման
Թէ՛ խորհուրդին, քէ Աստուծոյ:

Օհ, ես երբոր

Ապաքով եմ իմ գեղջկական յարկին ներքեւ,
Կը կոխկըրտեմ հրպարտութիւնը Հըրոմին,
Յունաստանին. եւ երբ յորսայս կ'ընկողմանիմ
Մայրիներու շուքին ներքեւ, ուր գիշերուան
Աստղը այնպէս սրբազնօրէն կը շողշողայ,
Կը ծիծաղիմ իմաստութեան, հրպարտութեան
Վըրայ մարդուն, սոփեստական դպրոցներուն,
Եւ տոհմերուն հըմուտ, գիտուն. զի ի՞նչ կ'արժեն
Անոնք ամբողջ, ինքնահաւան ու պարծենկոտ
Դադափարով, երբ մացառի մէջ բընակող
Մարդը կրնայ դէմ յանդիման գալ Աստուծոյ:

Ռալֆ Ուալտո Էմըրսըն

Թրգմն. Շէն-Մահ

16 Սեպտ. 1995, Երուսաղէմ